

ASETTUA

Aina liikkeellä ollut Israel, ensin paimentolaisena ja sitten pakkosiirtolaisena, ei ole koskaan todella kokenut, mitä ”asettua” merkitsee. Sillä ei ole edes sanaa, joka ilmaisisi tämän ajatuksen täsmällisesti. Sen on kuvattava yksinkertaisesti sitä, mitä se näkee: istuvaa miestä (1. Moos. 25:27), pystyssä seisovaa voittajaa, taistelun ainoaa eloonjäänyttä (1. Sam. 17:51; vrt. Joos. 7:12), tai telttoja, jotka on tapana pystyttää samoille laiturille (1. Moos. 16:12; 25:18). Vasta kreikkalaiset kääntäjät ilmaisevat meille tutut ajatukset talosta, vakaudesta ja pysyvyydestä.

Ja kuitenkin tämä aina vaeltava kansa unelmoi saavansa levätä erämaan vaivoista; se haluaisi asettua aloilleen ja elää rauhassa maassa, jonka Jumala on sille luvannut (vrt. 1. Moos. 49:9,15; 5. Moos. 33:12,20). Historiansa jokaisen suuren vaiheen iltana Israel ajattelee pystyttävänsä telttansa ”turvalliseen asuinpaikkaan” (5. Moos. 12:8–). Ja uusien lähtöjen aamuna se rohkaistuu jälleen kuullessaan profeettojen ilmoittavan sille paikan, johon se juurtuu (Aam. 9:15), teltan, jota ei revitä irti (Jes. 33:20), tai jopa vakaan talon ja lujasti perustetun kaupungin (2. Sam. 7:9–; vrt. Jes. 54:2). Mutta Jahve, sen paimen, ”hävittää sen asuinsijat” (vrt. Aam. 5:15; Jer. 12:14) kurittaakseen sitä ja palauttaakseen sen erämaahan tai päinvastoin johdattaakseen sen paremmille laiturille (Ps. 23; Jer. 50:19; Hes. 34:23–31). Näin asettuminen on aina toivottu mutta koskaan saavuttamaton ihanne, joka toteutuu vasta Jumalassa.

I. Mikä katoaa ja mikä pysyy. 1. ”Tämän maailman muoto katoaa” (1. Kor. 7:31; vrt. 2. Kor. 4:18). — Ikuisena matkalaisena ihminen ei voi asettua asumaan täällä maan päällä, hän ei pysy: kaiken lihan tavoin hän on ruohon kaltainen, hänen elämänsä on lyhyt, hän kuihtuu ja kuolee (Jes. 40:6–; Job 14:1–2). Maailma, jossa hän elää, näyttää sentään vakaammalta (2. Piet. 3:4), maa on lujasti perustettu perustuksilleen (Ps. 104:5), ja Jumala on taannut Nooalle luonnonlakien säännönmukaisuuden (1. Moos. 8:22). Tämä lupaus pätee kuitenkin vain ”niin kauan kuin maa pysyy”, sillä ”taivaat järkkyvät” (Hepr. 12:26–27); ja Kristus varoitti omiaan: ”Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät katoa” (Matt. 24:35 rinnakk.).

Siinäin liitto, joka kuitenkin perustui lakiin ja Jumalan sanoihin, osoittautui itsekin rauenneeksi: Jahvelle uskottomat ja lakia tottelemattomat heprealaiset eivät voineet pysyä luvatussa maassa (5. Moos. 8:19–20; 28:30,36). Sanalla sanoen he eivät ”pysyneet liitossa” (Hepr. 8:9,13). Tämä liitto olikin vain uuden liiton ohimenevä esikuva (Jer. 31:31; Matt. 26:28 rinnakk.; Gal. 4:21–31).

Myös tämän uuden järjestyksen todellisuuksista jotkin katoavat, kuten profeetan ja tiedon armolahjat sekä kielten lahja; mutta ”usko, toivo ja rakkaus pysyvät kaikki kolme” (1. Kor. 13:8–13). Tämä maailma ei siis ole ”pysyvä kaupunki”, vaan siitä on lähdettävä pois (Hepr. 13:13–14); kristitty itsekin tietää, että hänen ”maallinen asuinsijansa” on vain ”teltta”, josta hänen on muutettava asetuakseen asumaan Herran luo (2. Kor. 5:1–8).

2. Vain Jumala pysyy, sillä hän on, hän oli ja hän tulee (Ilm. 4:8; vrt. 11:17): ”hän on elävä Jumala, hän pysyy ikuisesti” (Dan. 6:27; Ps. 102:27–28). Hän istuu saavuttamattomissa taivaissa, pyhässä ja iankaikkisessa asuinsijassaan, ja nauraa uhkauksille (Ps. 2:4; 9:8; Jes. 57:15). Hän on vakaa kallio, johon on nojattava. Hänen sanansa (Jes. 40:8; 1. Piet. 1:23), hänen suunnitelmansa (Jes. 14:24), hänen lupauksensa (Room. 4:16), hänen kuninkuutensa (Dan. 4:31), hänen vanhurskautensa (Ps. 111:3) ja hänen rakkautensa (Ps. 136) pysyvät ikuisesti. Hän antaa lujuuden kaikelle, millä maan päällä on jonkinlaista vakautta niin fyysisessä kuin moraalisessakin järjestyksessä (Ps. 119:89–; 112:3,6). Siksi vanhurskas on kuin istutettu puu, joka pysyy pystyssä tuomion päivänä (Ps. 1:3–), tai kuin mies, joka on perustanut talonsa kalliolle (Matt. 7:24 f.), toisin sanoen Kristukselle, ainoalle järkkymättömälle kulmakivelle (Jes. 28:16; 1. Kor. 3:10–14; Ef. 2:20–). Pysyäkseen ihmisen on näet nojattava Jumalan lujuteen, toisin sanoen uskottava (Jes. 7:9) ja pystyttävä uskossa (Joh. 8:31; 15:5; 2. Tim. 3:14; 2. Joh. 9) häneen, joka on ”sama eilen, tänään ja ikuisesti” (Hepr. 13:8).

II. Jumala asuu meissä ja me hänessä. 1. Läsnaolollaan Jumala antaa ihmisille mahdollisuuden pysyä. — Hän on rakentanut Siioniin temppelin, jossa hänen nimensä asuu ja jonka hänen kirkkautensa täyttää (5. Moos. 12:5–14; 1. Kun. 8:11; Matt. 23:21). Tämä asuinsija on kuitenkin väliaikainen; synty näet häpäisee sen: silloin Jahven kirkkaus jättää sen, ja kansa viedään pakkosiirtolaisuuteen (Hes. 8:1–11:12).

2. Mutta ”Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme” (Joh. 1:14). — Hänen, Immanuelin (Matt. 1:23; Jes. 7:14), jonka hallituskaudella ei ole loppua (Luuk. 1:33), täytyy ”pysyä ikuisesti” (Joh. 12:34), koska Isä pysyy hänessä ja hän on Isässä (14:10). Ja kuitenkin hänen näkyvän läsnäolonsa täytyy päättyä; hänen on jätettävä omansa (13:33), sillä hänen täytyy valmistaa heille monta asuinsijaa Isänsä talossa (14:2–3).

3. Jotta Pyhä Henki annettaisiin meille ja pysyisi meissä (Joh. 14:17), Kristuksen oli palattava Isänsä luo (16:7). Saatuaan näin Kristuksen voitelun (1. Joh. 2:27–28) kristitty pysyy hänessä, jos hän ”syö hänen lihaansa” (Joh. 6:27–56), jos hän elää niin kuin Kristus eli (1. Joh. 2:6), pysyy hänen rakkaudessaan (Joh. 15:9), ei tee syntiä (1. Joh. 3:6) ja pitää hänen sanansa (Joh. 14:15–23; 1. Joh. 3:24). Silloin Isä, samoin kuin Kristus ja Henki, pysyvät hänessä (Joh. 14:23). Jumalan ja kristityn välille syntyy yhtä läheinen ja hedelmällinen yhteys kuin viiniköynnöksen rungon ja

oksien välille viinitarhassa (Joh. 15:4–7); se antaa kristitylle mahdollisuuden pysyä, toisin sanoen kantaa hedelmää (15:16) ja elää iankaikkisesti (6:54–).

Näin Kristus, ”jossa jumaluuden koko täyteys asuu” (Kol. 1:19; 2:9), aloittaa ikuisesti pysyvän valtakunnan (Hepr. 12:27–28) ja rakentaa lujan kaupungin (Hepr. 11:10), jonka ainoa perustus hän itse on (Jes. 28:16; 1. Kor. 3:11; 1. Piet. 2:4).

Katso myös: → ciel ni, IV – Kommuunio NT 2 b – Vieraanvaraisuus 2 – talo Paraclet i – Kivi a – Jumalan läsnäolo – temple AT